

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθηνά
www.ioannissvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannissvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 509 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

(Μέ εύκαιρία τά 1600 χρόνια άπ' τήν κοίμησι του Χρυσοστόμου. Συνέχεια του προηγουμένου)

Ό κίνδυνος τής άθυμίας

Θάύμαζε ό ιερός Χρυσόστομος τή διακόνισσα Όλυμπιάδα για τήν πολύπλευρη άρετή και τό πολυσχιδές έργο της. Αυτό φαίνεται άπ' τίς δέκα έπτά έπιστολές, πού τής έστειλε άνεβαίνοντας τόν τριετή Γολγοθά τής έξορίας του. Άν ήθελε κανείς νά μετρήση τά πνευματικά τής Όλυμπιάδας κατορθώματα και τίς εύεργεσίες της, θάταν σαν ν' άριθμούσε τά άλλεπάλληλα κύματα τής θάλασσας.

Δέν θά τήν έπαινούσε ό Χρυσόστομος, άφού και ή Όλυμπιάδα ως άνθρωπος θά κινδύνευε άπ' τόν πειρασμό τής κενοδοξίας. Άναγκάζεται νά τής γράψη άπ' τήν έξορία όσα μέ τή χάρι του Θεού είχε κατορθώσει, για νά τήν βγάλη άπ' τό νέφος τής άθυμίας. Τά άλλα βέλη δέν έπλητταν τήν ψυχή της. Η Όλυμπιάδα έπλήγη άπ' τό βέλος τής άθυμίας.

- Ό διωγμός του πνευματικού της πατρός.
- Ό χωρισμός του άπ' τό ποίμνιό του.
- Η έξορία του.

Νά μερικά άπό όσα για λίγο λιποψύχησαν τήν πιστή διακόνισσα. Δέν θά ξανάβλεπε πλέον τό τίμιο πρόσωπο του σεπτού Πατέρα. Δέν θά ξανάκουγε τή γλυκύτατη φωνή του. Οί έχθροί κατέστρεφαν κάθε έργο του άγιου Έπισκόπου. Όλα αυτά τήν ώθοΰσαν σέ άθυμία.

Ό Χρυσόστομος προσφέρει ως φάρμακο κατά τής άθυμίας μερικές άπ' τίς δωρεές του Θεού, για νά τήν ενισχύση, αλλά και για νά τής δείξη, ότι ό Θεός, πού τόσα θαυμαστά έποίησε, θά τήν έλευθέρωνε κι άπό τήν αιχμαλωσία τής άθυμίας.

Θέλω, τής λέει, νά ξεριζώσω άπό μέσα σου τήν άθυμία (Ε.Π.Ε. 37,398). Σημειώλω λίγα άπό όσα σου έχει χαρίσει ό Θεός, «κάν τή ύπομονή, κάν τή ταπεινοφροσύνη και έλεημοσύνη τή πολυειδεί, κάν τή άγάπη τή μυρίας νικώση καμίλους, κάν

τῆ συνέσει τῆ ἀπειρῶ καί πολλῆς γεμούσης χάριτος καί τὰ μέτρα τῆς φύσεως ὑπερβάση. Τά δέ κατορθώματα τὰ ἐντεῦθεν τεχθέντα, εἴ τις βούλοιτο ἐπιέναι, ταῦτόν ποιήσῃ οἶον, εἴ τις καί τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν ἐπιχειροίη» (Ε.Π.Ε. 37, 398). Μετάφρασις: Πόση ὑπομονή σου ἔδωσε ὁ Θεός! Πόση ταπεινοφροσύνη! Πόση πολύμορφη ἐλεημοσύνη! Ἀπλώνεται μέχρι τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης! Πόση ἀγάπη, πού νικάει μύρια καμίνια, μέ τήν ἀπειρη σύνεσι τῆ γεμάτη ἀπό πολλή χάρι καί ἔχει ὑπερβῆ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα! Ἐάν θελήσῃ κανεῖς νά ἐκθέσῃ κατορθώματα, πού ἐπετεύχθησαν, θάταν σάν νά ἐπιχειροῦσε ν' ἀριθμήσῃ τὰ κύματα τῆς θάλασσης.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ὀλυμπιάδας

Θαύμαζε ὁ ἱ. Χρυσόστομος τήν Ὀλυμπιάδα καί γιά ἓνα ἀκόμα λόγο. Φαίνεται ἀπλός, τόσο ὁμως ἐνδεικτικός τῆς φιλοσόφου καί ὑπερκόσμιας ψυχῆς τῆς.

● «Ἐξ ὄνουχον τόν λέοντα!» Ὑπάρχουν λεπτομέρειες, πού φανερόνουν τή γενναία ψυχή. Λεπτομέρεια τό ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὁμως τό πῶς ντύνεται κανεῖς, χαρακτηρίζει τήν ὄλη στάσι του. Φανερόνουν, ἄν ἔχη νικήσῃ τήν πολυτέλεια, τή φιλαρέσκεια, τό φιλόκοσμο, τό ἐπιδεικτικό.

● Ὑπάρχουν γυναῖκες καί ἄντρες, πού κατορθώνουν τό δύσκολο, αὐτό, πού ὁ Θεός δέν θέλησε νά ζητήσῃ οὔτε ἀπ' τόν Ἀβραάμ οὔτε ἀπ' τό Μωϋσῆ οὔτε ἀπ' τόν Ἰώβ. Εἶναι ἡ παρθενία. Κατορθώνουν τό δύσκολο, τήν παρθενία, νικῶνται στό εὐκολο, στόν καλλωπισμό καί τή φιλαρέσκεια.

● Πίσω ἀπ' αὐτά κρύβεται ἡ κενοδοξία. «Πολλοί τῶν πρός τόν ἀγῶνα τοῦτον ἀποδυσασμένων ἐκεῖνο οὐ κατηγωνίσαντο τό πάθος, τό τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς περιβολῆς τῶν ἱματίων, ἀλλ' ἐάλωσαν καί ἐχειρώθησαν καί βιωτικῶν γυναικῶν μάλλον» (Ε.Π.Ε. 37,410). Μετάφρασις: Πολλές γυναῖκες, ἐνῶ πῆγαν καλά στόν ἀγῶνα τῆς παρθενίας, δέν μπόρεσαν νά νικήσουν τό πάθος τῆς φιλαρεσκείας, πού φαίνεται στήν ὑπερβολή τῶν ἐνδυμάτων.

Κυριεύονται κι αἰχμαλωτίζονται περισσότερο ἀπό κοσμικές γυναῖκες.

● Θαύμαζε ὁ Χρυσόστομος τήν Ὀλυμπιάδα, γιά τὰ «ἀπλῶς καί εἰκῆ περικείμενα ἱμάτια... Εἰ δέ τις ἀκριβῶς αὐτό ἐξετάσῃ, σφόδρα εὐρήσει μέγα τε ὑπάρχον καί φιλοσόφου δεόμενον ψυχῆς, καί τὰ βιωτικά καταπατούσης καί πρός αὐτόν ἵπταμένης τόν οὐρανόν» (Ε.Π.Ε. 37, 400). Μετάφρασις: Ἀπλᾶ καί χωρίς ἐπιτήδευσι τὰ ἱμάτιά της... Ἐάν ἐξετάσῃ κανεῖς μέ ἀκρίβεια, θά δῆ πῶς δείχνει εὐσεβῆ ψυχή, πού καταπατᾶ ὅλα τὰ βιωτικά καί πετᾶ πρός αὐτόν τόν οὐρανόν!

Πῶς βλέπει τίς δοκιμασίες του

Μετά τό θαυμασμό τοῦ Χρυσόστομου γιά τό πρόσωπο τῆς σεμνῆς καί ἀγίας Ὀλυμπιάδας, ἄς δοῦμε πῶς μέσα ἀπ' τίς ἐπιστολές πρός τή διακόνισσα ἀποκαλύπτεται ὁ ἴδιος ὁ ἐξόριστος ἀγωνιστής.

● Θά περίμενε κανεῖς νά περιγράψῃ τὰ λυπηρά μέ ὕφος ἀποκαμωμένου.

Καί ὁμως ὅλες τίς κακουχίες του τίς βλέπει ὡς παροδικές.

□ Δρόμος εἶναι. Κάπου θά τελειώσῃ. Δέν εἶναι μόνιμη κατάστασις (Ε.Π.Ε. 37,358). Καί τὰ εὐχάριστα καί τὰ δυσάρεστα τοῦ παρόντος βίου περνᾶνε ὅλα. Εἶναι βέβαια στενή ἡ πύλη καί θλιμμένη ἡ ὁδός, ἀλλ' ὁμως ὁδός. Κάπου τελειώνει.

□ Ὅλα τὰ βλέπει ὡς προσωρινά.

□ Τρικυμία εἶναι, θά περάσῃ.

□ Νύχτα εἶναι, θά ξημερώσῃ.

□ Μᾶς κατέλαβε ἄγριος χειμώνας. Τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας κλυδωνίζεται, ἀλλά δέν καταποντίζεται. Νύχτα ἀσέληνη, σκοτάδι πνευματικό γύρω μας.

□ Θύελλα πειρασμῶν καί διωγμῶν. Τό κακό φαίνεται νά ἐπικρατῇ. Σύντομα θά ἡρεμήσῃ ἡ Ἐκκλησία.

□ Προσοχή μόνο, νά μή ναυαγήσουμε.

□ Μιά περιπέτεια στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ἀναδεικνύει καί ἡρωες, ἀλλά προκαλεῖ καί ναυάγια. «Ἐάν ἄγριος ὁ χειμών ὁ τῆς Ἐκκλησίας καταλαβῶν καί ζοφώδης καί νύκτα ἀσέληνον πάντα εἰργάσα-

το καί καθ' ἐκάστην κορυφούται τὴν ἡμέραν πικρά τινα ὠδίνων νανάγια καὶ αὔξεται ἢ πανωλεθρία τῆς οἰκουμένης» (37, 364). Μετάφρασις: Ἡ τρικυμία, πού χτυπᾶ τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἄγρια. Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ κι ἀσέληνη. Καθημερινὰ κορυφώνεται τὸ κακό. Προκαλοῦνται νανάγια πικρά. Αὐξάνεται ἡ πανωλεθρία τῆς οἰκουμένης.

● Ὅλα ὁ ἅγιος τὰ βλέπει καὶ προσωπικά. Ὁ διωγμὸς του ἦταν πέρα γιὰ πέρα ἄδικος. Ἐκεῖνος βλέπει τὰ βάσανά του ὡς εὐκαιρία ἐξοφλήσεως ἁμαρτιῶν! «Αὐταὶ τῆς ἐμπορίας μου αἱ ὑποθέσεις, οὗτός μου ὁ πλοῦτος, αὕτη τῶν ἁμαρτημάτων μου ἡ δαπάνη, τὸ συνεχῶς διὰ τοιούτων ὀδεύειν πειρασμῶν, καὶ ἐπάγεσθαί μοι τούτους παρ' ὧν οὐδαμῶς προσεδόκησα» (Ε.Π.Ε. 37,430). Μετάφρασις: Ὅλα αὐτὰ εἶναι κέρδη μου. Εἶναι ὁ πλοῦτος μου. Εἶναι ἡ ἐξόφλησις τῶν ἁμαρτημάτων μου. Τὸ νὰ βαδίζω συνεχῶς ἀνάμεσα σέ τόσοις πειρασμοῦς καὶ πόνους. Τὸ νὰ προέρχωνται ἀπὸ κεῖ πού δέν περίμενα.

Στοιχεῖα τῶν βασάνων του

Θά περίμενε κανεὶς νὰ μὴν ἔχη τὴ δύναμι ὁ ἐξόριστος Χρυσόστομος νὰ περιγράψῃ τὰ βάσανα τῆς ἐξορίας. Κι ὅμως, ὁ νοῦς του διανυγέστατος. Τὸ ψυχικὸ του σθένος ἀκμαιότατο. Στίς ἐπιστολές πρὸς Ὀλυμπιάδα παρέχει λεπτομέρειες. Σάν ἄνθρωπος αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ σταματήσῃ κάπου ἐκεῖνη ἡ ἀνηφορία. Λίγο νὰ ξαποστάσῃ. Τελικὰ παραδινόταν στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, χωρίς οὔτε μιὰ φορά νὰ σκεφτῆ νὰ συμβιβαστῆ μέ τοὺς διώκτες του· διώκτες τῆς Ἐκκλησίας.

● Βασανιστικὴ ἦταν ἡ ὁδοιπορία. Κράτησε περίπου τρία χρόνια.

Κάποτε τριάντα μέρες τὸν ὑποχρέωναν νὰ βαδίξῃ σέ δρόμους ἀνηφορικούς, ἐνῶ καιγόταν ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό κι εἶχε ἀνυπόφορους πόνους στό στομάχι.

● Ὑπῆρξαν φορές, πού δέν μπορούσε νὰ βαδίσῃ ἀπ' τὸν πυρετό καὶ τὴν ἐξάντλησι. Ἐν τούτοις οἱ φρουροὶ του, τὰ ἀνθρωπόμορ-

φα θηρία, τὸν ὑποχρέωναν. Τὸν ἔσερναν κυριολεκτικά, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν, μέ περυσσὴ μάλιστα πιστότητα τίς ἐντολές τῶν δημίων, τῶν φαύλων δεσποτάδων.

Μέχρι, πού ὁ ἅγιος σωριάστηκε. Γράφει: «Συρόμενος, ἐλκόμενος, αὐτονεκρὸς ὧν εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν» (Ε.Π.Ε. 37,432).

Χωρὶς οἶκτο καὶ συμπάθεια οἱ διώκτες κι οἱ φρουροὶ του. Τὸν ὑποχρεῶνουν ν' ἀνηφορίζῃ στὰ βουνά, χωρὶς νὰ μπορῆ!

● Κάποτε ἔφτασε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Ὁ λαὸς πληροφορεῖται τὸν ἐρχομὸ του. Συγκεντρώνεται στό πρόχειρο κατάλυμά του καὶ μέ δάκρυα στὰ μάτια ζητᾶνε τὴν εὐχὴ τοῦ μάρτυρα Χρυσόστομου. Παρακαλοῦν νὰ τὸν ἀφήσουν λίγο στὴν πόλι, ὄχι μόνο γιὰ ν' ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τὸν ἔχουν εὐλογία τοῦ τόπου καὶ τῶν οἰκογενειῶν τους.

Συνάντησαν τὴ θηριωδία τοῦ Φαρετρίου, τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως. Φοβόταν τὸ Χρυσόστομο καὶ σκελετωμένο καὶ ἔτοιμοθάνατο.

—Οὔτε λεπτό! Θά φύγῃ ἀμέσως!...

Καὶ ὁ Χρυσόστομος, ὕστερα ἀπ' τὴ «φιλάδελφη» συμπεριφορὰ τοῦ Φαρετρίου, πού ἡ φαρέτρα του μόνο δηλητηριώδη βέλη διέθετε, ἀναγκάζεται νὰ συνελίσσῃ τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας.

Ὑστερα ὅμως ἀπ' τὰ πρῶτα βήματα σωριάζεται. Πέφτει πάνω σέ πρόχειρο φορεῖο. Ἐστὼ καὶ πάνω σέ φορεῖο πρέπει νὰ φύγῃ. Νὰ φτάσῃ στό τέρμα τῆς ἐξορίας! «Μεσημβρίας μέσης ρίψας ἐμαντόν εἰς τὸ λεκτικίον, ἐξηγόμην ἐκεῖθεν, τοῦ δήμου παντός κωκύοντος, ὀλολύζοντος, ἐπαρωμένου τῶ ταῦτα πεποιοκότη, ὀλοφυρομένων πάντων καὶ θρηνούντων» (Ε.Π.Ε. 37,434). Μετάφρασις: Ἐπεσα στό φορεῖο τὸ μεσημέρι καὶ μέ πέταξαν ἀπ' τὸ οἶκημα, ἐνῶ ὁ λαὸς ὅλος ἔκλαιγε, κραύγαζε, ἔλεγε σκληρὰ λόγια γιὰ τοὺς δημίους. Ὅλοι θρηνοῦσαν κι ἔκλαιγαν!

«Δροῦγγος μοναζόντων»

Συμπαράστασι δέν εἶχε ὁ ἐξόριστος Ἰωάννης; Ἀσφαλῶς εἶχε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, κληρικούς καὶ λαϊκούς, πού τὸν

ἀγαποῦσαν καί τοῦ συμπαρίσταντο. Ἦσαν οἱ εὐλαβεῖς, οἱ ἀνιδιοτελεῖς.

● Πάντοτε λιγότεροι εἶναι ὅσοι προτιμοῦν τό συμφέρον τῆς ψυχῆς καί στέκουν δίπλα στό μάρτυρα.

● Οἱ πολλοί προτιμοῦν τό πρόσκαιρο συμφέρον καί γι' αὐτό τάσσονται μέ τούς δημίους τοῦ ἀγίου. Μή σκανδαλιζώμαστε!

Περιγράφει σέ μιά ἀπό τίς πρὸς Ὀλυμπιάδα ἐπιστολές μανιακή ἐπίθεσι.

Μέ τό φανατισμό, πού σήμερα φίλαθλοι ὁρμοῦν κατά ἀντιπάλων, ἔτοιμοι ὅλα νά τά καταστρέψουν, μέ τέτοιο φανατισμό ἐπετέθησαν κατά τοῦ ἐξορίστου Χρυσόστομου ὁμάδα ἀνθρώπων. Ὁρμᾶνε στό σπιτάκι, πού τόν φιλοξενοῦσε στήν Καισάρεια. Φωνάζουν, ἀφρίζουν, ὑψώνουν τίς γροθιές. Ἀπειλοῦν νά κάψουν τό σπίτι καί νά θανατώσουν τό φιλοξενούμενο ἅγιο, ἄν δέν ἐγκατέλειπε ἀμέσως τήν πόλι.

Τί φοροῦσαν; *Μοναχικό τριβώνιο*. Παρίσταναν τούς μοναχούς. Καλογορικό μῖσος, πού εἶχε καλλιεργήσει ὁ Φαρέτριος! Ὅνομάζει ὁ ἱερός Πατήρ τή σπιερα ἐκεῖνη τῶν φανατικῶν μοναχῶν «δροῦγγο μοναζόντων». Ὡς ἐξῆς περιγράφει τό περιστατικό: «Ἀθρόον ὑπό τήν ἔω δροῦγγο μοναζόντων ἐπέστησαν τῇ οἰκίᾳ ἔνθα ἡμεν, ἀπειλοῦντες αὐτήν καίειν, ἐμπιπρᾶν, τά ἔσχατα ἡμᾶς διατιθέσαι, εἰ μή ἐξέλθοιμι» (Ε.Π.Ε. 37,434). Μετά φρασις: Ξαφνικά, τά ξημερώματα ὤρμησαν στόν οἰκισκο πού μέναμε μιά ὀρδή μοναχῶν. Ἀπειλοῦσαν νά κάψουν τό σπιτάκι, νά μᾶς πυρπολήσουν ζωντανούς, νά μᾶς ὀδηγήσουν στά ἔσχατα, ἄν δέν ἔφενγα ἀμέσως.

● Νά κάψουν τόν ἅγιο ζωντανό! Ποιοί; Ἄνθρωποι ἀφωσιωμένοι στό Θεό!

● Ἀντί ν' ἀγωνίζονται γιά τήν ἀγιότητα, ἔδειχναν τήν πιό φρικτή ἀγριότητα.

● Εἶναι μήπως δύσκολο στό Διάβολο νά τυλιγεται κάποτε καί μέσα σέ ράσα καί νά μετασχηματίζεται σέ ἄγγελο φωτός;

Δόξα τῷ Θεῷ

Θ' ἀνέμενε κανεῖς νά λυγίση ὁ Χρυσόστομος κάτω ἀπ' τό βᾶρος τόσων θλίψεων (Β' Κορ. 1,8).

● Τό διαμάντι ὅμως δέν σπάει, ὅσο κι ἄν τό χτυπᾶς.

● Ὁ ἥλιος δέν σβήνει, ὅσο κι ἄν τόν φτύνῃς.

● Τό λιοντάρι δέν φοβᾶται, ὅσο κι ἄν τό ἀγριεύῃς.

Ἦταν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τό διαμάντι τῆς ἀρετῆς, ὁ ἥλιος τῆς ἀλήθειας. Ἦταν τό ἀτρόμητο λιοντάρι τῆς παρρησίας καί τῆς δυνάμεως.

● Τίποτε δέν φοβόταν. Ἐνα μόνο: τήν ἁμαρτία. Γιά τόν μεγάλο Πατέρα τό μόνο κακό, πού μπορεῖ ὄντως νά μᾶς βλάβῃ, εἶναι ἡ ἁμαρτία. «Οὔτε ἐπαυσάμην λέγων, οὔτε παύσομαι, ὅτι ἐν λυπηρόν, ἁμαρτία μόνον τά δέ ἄλλα πάντα κόνις καί καπνός» (Ε.Π.Ε. 37,442). Μετά φρασις: Δέν ἔπαυσα οὔτε θά παύσω νά λέω, ὅτι ἕνα μονάχα εἶναι τό λυπηρό, ἡ ἁμαρτία. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι σκόνη καί καπνός, πού διαλύονται.

Θ' ἀνέμενε κανεῖς νά γογγύση μέ τόσες ἀδικίες, νά δυσανασχετήση μέσα σέ τόσους πόνους, τόσα βᾶσανα. Ἄλλ' ὁ ἅγιος τῶν λόγων καί τῶν ἔργων, ὁ ἀνεπανάληπτος Χρυσόστομος, τό μόνο, πού γνωρίζει ν' ἀπευθύνῃ στό Θεό, εἶναι ἡ δοξολογία.

Μάχεται γιά τήν ἀλήθεια, ἀλλά γιά ὅσα ὑποφέρει ὑπέρ τῆς ἀληθείας λέει: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν· οὐ γάρ παύσομαι τοῦτο ἐπιλέγων ἀεὶ ἐπί πᾶσι μοι τοῖς συμβαίνουσιν» (Ε.Π.Ε. 37,355). Μετά φρασις: Νᾶναι δοξασμένο τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ γιά ὅλα. Ποτέ δέν θά παύσω νά εἶναι πάντοτε αὐτή ἡ ἐπωδός μου γιά ὅσα μοῦ συμβαίνουν.

● Ἡ ἐξορία ὁ θρόνος του.

● Τά βᾶσανα ἀρχιερατική στολή.

● Τό μαρτύριο ἡμίτρα του.

● Ὁ διωγμός τό ἐγκόλπιο του.

● Οἱ πληγές τά παράσημά του.

● Οἱ πόνοι τά κοσμήματά του.

Δέν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τήν ἡμέρα τοῦ τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου 407) ἄφησε τήν τελευταία του πνοή, σφραγίζοντας τήν ἀγία του ζωή μέ τό «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν».

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἐθνική Ἐπιτροπή ἢ ἐθνική Ἐντροπή; Ἀνήθικος ὅποιος δέν σκοτώνει!

Στό ἱστορικό περιοδικό «Ζωή» δημοσιεύτηκαν τρία σχόλια γύρω ἀπ' τό θέμα τῶν ἐκτρώσεων. Ἀφορμή ἔδωσαν ἀπόψεις τῆς λεγομένης «Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς», πού προτείνει τή δολοφονία κυοφορουμένων βρεφῶν!

- Ὡς πρός τό «Ἐθνική», θά λέγαμε, ὅτι τέτοιες ἀπόψεις σέ «Ἀντεθνική» ἀναδεικνύουν τό σχετικό ὄργανο!

- Ὡς πρός τό «Ἐπιτροπή», μάλλον ἀρμόζει τό ἐντροπή ἢ τό ἐκτροπή!

- Ὡς πρός τό «Βιοηθική» δέ, ὅπωςδήποτε ἐν προκειμένῳ ταιριάζει τό Βιοανηθικότητα καί τό Βιοεγκληματικότητα ἢ καί τό Βιοαιθική!

Ἐπειδή τά τρία σχόλια τῆς «Ζωῆς» (φ. 21 Ἰουν. 2007) μᾶς ἐκφράζουν, τά ἀναδημοσιεύουμε σέ μιά ἐνότητα, ἐκφράζοντας τίς εὐχαριστίες μας γιά τίς τεκμηριωμένες θέσεις τοῦ καλοῦ ὀρθοδόξου περιοδικοῦ.

Σοβαρό τό ὀλισθημα. Καί ἀπάνθρωπο, γιά νά μή τό χαρακτηρίσουμε καί ἐγκληματικό. Πῶς εἶναι δυνατόν «Ἐπιτροπή Βιοηθικῆς», καί μάλιστα «Ἐθνική», νά προτείνει τή διακοπή τῆς κήσεως «γιά σοβαροῦς λόγους υἰείας τοῦ ἐμβρύου (σύνδρομο Down, Μεσογειακή ἀναιμία κ.λπ.)»;

Ἕνας τέτοιος ἀπαράδεκτος «κρυπτορατσισμός» ποιά θέσι μπορεῖ νά ἔχη, ὄχι φυσικά στήν ἐποχή τοῦ Καιάδα, ἀλλά στή σημερινή, ἐποχή σεβασμοῦ τῆς ζωῆς καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων;

Ἐμπεριστατωμένη ἢ ἀνακοίνωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τονίζει μεταξύ ἄλλων:

«Εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἕνα ἐπίσημο κείμενο θεωρεῖ, ὄχι νομικά ἐπιτρεπτή, ἀλλά ἠθικά ἐπιβεβλημένη τήν ἀμβλωσι. Ἐπί πλέον ὑποστηρίζει ὡς μή ἠθικό τό νά ἀρνηθοῦν κάποιοι γονεῖς τή διακοπή τῆς κήσεως σέ περίπτωσι διαγνώσεως παθολογικοῦ ἐμβρύου»!

Πλήρης, δηλαδή, ἀντιστροφή καί διαστροφή τῆς ἠθικῆς τάξεως. Σέ παρόμοια περίπτωσι ἡ γαλλική ἐφημερίδα «France Observateur» ρωτοῦσε:

«Τό ἴδιο τό παιδί θά εἶχε διαλέξει τό θάνατο; Ἡ ζωή πρέπει νά εἶναι πλήρης, ὅπως ἕνα ἔργο τέχνης ἢ ἡ ζωῆ ἔχει καθ' ἐαυτήν ἀξία, ἀκριβῶς γιατί εἶναι ζωή καί τίποτε ἄλλο;... Στούς ἡρωικούς γονεῖς, πού κρατοῦν τρυφερά μέσα στήν ἀγκαλιά τους τά μικρά τους ἀνάπηρα, παρατηρώντας στοργικά κάθε κίνησι, κάθε χαμόγελο, σ' αὐτούς πρέπει ἴσως νά ποῦμε: "Εἴσαστε οἱ καλύτεροι ἀνάμεσά μας, οἱ πῶ εὐγενεῖς, οἱ πῶ ἀνθρώπινοι"».

Ἡ γνώμη τῆς «Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς», χαρακτηριστική τῆς ὑλιστικοκρατούμενης σύγχρονης νοοτροπίας, κρίνεται ἀπό πολλές πλευρές ἀπαράδεκτη. Ἄς ἀκούσουμε τή φωνή μιᾶς μητέρας μέ δύο πολύ ἀνάπηρα παιδιά:

«Γεννήθηκαν καί τά δύο καλά. Ἡ ἀνάπηρία τους φάνηκε ἀρκετοῦς μῆνες ἀργότερα. Τό μεγαλύτερο τό τοποθέτησα σέ ἰατρικό σταθμό. Στά εἴκοσί του χρόνια ζῆ σχεδόν σάν μωρό. Καί ὅμως ποιός θά τό πίστευε; Ἐχει μιά πραγματική συναισθηματική ζωή στοργῆς καί ἀγάπης. Ὅταν τό ἐπισκέπτομαι, μέ ἀναγνωρίζει πολύ καλά καί ἔχει ἀναπτύξει ἕνα στενό σύνδεσμο μέ τόν δάσκαλό του. Μιά γιάτρός μου ἔλεγε,

μέ τό νόμο γιά τίς έκτρώσεις δέν θά ύπάρχουν πιά αὐτά τά προβλήματα τῶν ἀναπήρων. Θά μπορῆ κανεῖς νά τά σκοτώνη ἐγκαίρως μέ τήν προγεννητική διάγνωσι!

Τῆς ἀπάντησα: Πολλές ἀνωμαλίες δέν μποροῦν νά διαπιστωθοῦν, παρά μετά τή γέννησι. Γιατί, λοιπόν, νά μή καταργοῦμε καί αὐτά τά παιδιά; Καί ἂν ἡ ἀναπηρία διαπιστωθῆ, ὅπως στή δική μου περίπτωση δύο χρόνια μετά, γιατί θά μοῦ ἀπαγορεύσετε νά τά σκοτώσω; Καί ἂν ἐγώ μείνω ἀνάπηρη καί θά εἶμαι βάρος τοῦ κόσμου, γιατί νά μή μέ ξεπαστρέψετε; Καί ἂν ὁ γείτονάς μου μέ ταλαιπωρῆ περισσότερο ἀπό τό παιδί μου, ἐν ὀνόματι ποί-
ας ἀρχῆς θά μέ ἐμποδίσετε νά τόν πνίξω;

Ποῦ ἀρχίζει καί ποῦ σταματάει τό δικαίωμα νά καταργοῦμε τόν πλησίον μας; Ἄν βάλετε τή μηχανή σέ κίνηση, μετά δέν θά μπορῆτε νά τήν σταματήσετε.

Γιά μένα τό νά σκοτώσω τό παιδί μου, εἴτε εἶναι εἴκοσι ἐτῶν, εἴτε εἴκοσι μηνῶν, εἴκοσι ὠρῶν ἢ εἴκοσι ἐβδομάδων ἔμβρυο, δέν ὑπάρχει οὐσιαστική διαφορά».

* * *

Πέρα ὅμως ἀπό κάθε «Ἐπιτροπή» ὑπάρχει μιᾶ ἐντολή, πού προστάζει: «**Οὐ φονεύσεις**». Εἶναι ἐντολή Θεοῦ. Ἐπομένως μόνον ὁ Θεός γνωρίζει τήν κατάλληλη στιγμή τῆς ἐκδημίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρώπινη ἐπέμβασις στήν κατάργησι τῆς ζωῆς εἶναι σφετερισμός θείου δικαίωματος.

Ὁ Γάλλος καθηγητής Robert Debré διακήρυττε: «Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά εἶναι σεβαστός σέ ὀλόκληρη τήν τροχιά τῆς ζωῆς του, ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς γονιμοποιήσεώς του, -τό γονιμοποιημένο ὠάριο περιέχει τόν ὅλο ἄνθρωπο, ὅλο τό δυναμικό τῆς ἀναπτύξεώς του, πού εἶναι ἄπειρο-, ὡς τό τέρμα τῆς ὑπάρξεώς του. Ὁ σεβασμός τῆς ζωῆς εἶναι μιᾶ κατάκτησις τοῦ πολιτισμοῦ. Καί ἡ περιφρόνησις τῆς ζωῆς, ὅπως στήν ἔκτρωσι, εἶναι ἐπάνοδος στή βαρβαρότητα... Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει νά κοκκινίξῃ γιά τή στάσι της, πρό πάντων σήμερα, πού ἡ κοινωνία μας παρουσιάζει σημεῖα παρακμῆς».

Γύρω ἀπ' τίν κλίνι τοῦ ἀσθενοῦς!

Η συμπάθεια γιά τή σωματική περιπέτεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου εἶναι δεδομένη. Φίλοι καί ἀντίπαλοι σπεύδουν νά τήν ἐκφράσουν. Οἱ πιστοί προσεύχονται: Καί ὑπέρ υγείας καί ὑπέρ φωτισμοῦ. Θλίβονται ὅμως μέ ὠρισμένα φαινόμενα, πού φυσικά δέν ἔχουν νά κάνουν μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

● Ἀλλοίμονο, ἂν τά πνευματικά παιδιά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐκπροσωποῦνται ἀπό ἀναγκασθέντα σέ παραίτησι ἐπίσκοπο ἢ ἀπό δύο-τρεῖς γνωστούς λαϊκούς! Ὑπάρχουν στό ὅλο ἔργο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πολύ πιό ὑπεύθυνα καί πιό πνευματικά πρόσωπα.

Δέν εἶναι ὅ,τι καλύτερο ἢ διαρκῆς παρουσία τοῦ πρώτου ἐκ τῶν προαναφερθέντων ἔξω ἀπ' τό θάλαμο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ ἴδιος θά ἔπρεπε νά τό καταλαβαίνει καί νά στέκη διακριτικά, λίγο μακρύτερα. Μπορεῖ νά ἔχῃ λόγους νά πονᾷ γιά τό σημαῖνον ἐκκλησιαστικό πρόσωπο, πού ἀσθενεῖ. Ἄλλ' οἱ πιστοί πονᾶνε πιό πολύ γιά τήν Ἐκκλησία.

Θά ἦταν ἄραγε ὁμορφο νά βρίσκεται συνεχῶς στό Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο ὁ Γιοσάκης ἢ ὁ Βαβύλης ἢ ὁ Κουλουσούσας; Καλῶς ἢ κακῶς τό ὄνομα τοῦ πρώην Μητροπολίτη ἔχει συνδυαστῆ τουλάχιστον μέ τούς δύο ἀπ' αὐτούς.

● Ἀλλοίμονο, ἂν ἡ ἀξιοσυμπάθητη περιπέτεια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου προσφέρεται σέ μερικούς ὡς εὐκαιρία... διαδοχολογίας ἢ διαδοχομανίας! Ὁ λαός ἀπαιτεῖ σεβασμό στό πρόσωπο τοῦ πάσχοντος ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη.

Θά ἔρθῃ κάποτε ἡ ὥρα καί τῆς διαδοχῆς! Καί θά πρέπη τότε ν' ἀφήσουν ὄντως τό Ἅγιον Πνεῦμα ν' ἀναδείξῃ, ὕστερα ἀπό προσευχή καί νηστεία, «ἄνδρα πλήρη πίστεως καί σοφίας» (Πράξ. στ' 3);

Τό περιοδικό «Ἀκτῖνες» γιά τόν Ἀπόστολο Μακράκη

Στό χριστιανικό ἐπιστημονικό περιοδικό «Ἀκτῖνες» δημοσιεύονται σειρά ἄρθρων μέ γενικό τίτλο «Ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Χριστιανικοῦ κινήματος - 19ος αἰώνας». Στό πρῶτο ἄρθρο παρουσιάζονται στοιχεῖα κι ἀπ' τή δράσι τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Εὐαγγελίου καί θερμουργοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀποστόλου Μακράκη (1830-1905).

Παραθέτουμε στή συνέχεια περικοπή ἀπ' τό ἄρθρο, καί πρός ἐνημέρωσι νεωτέρων συνδρομητῶν, πού δέν γνωρίζουν πολλά γιά τήν ἱστορία τοῦ μεγάλου ἀνδρός.

Ἡ δράση τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη συνεκλόνησε λαόν καί ἄρχοντες μέ τόν ἐνθουσιασμό καί τήν θρησκευτικότητά του καί τήν πρωτοτυπία του... Ἦταν βαθύς γνώστης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γραμματείας, καθώς καί τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συστημάτων, ἀπό τοῦ Καρτεσίου μέχρι τοῦ Ἐγέλου.

Στήν ἀρχή ξεκίνησε τή δράση του στήν Κωνσταντινούπολη, ἀλλά ἀπ' τό ἔτος 1859 ἐγκαταστάθηκε στήν Ἀθήνα, ἀναπτύσσοντας πολυσχιδῆ δράση μέ τόν προφορικό καί τόν γραπτό λόγο του. Στίς ὀμιλίες του ἐπετίθετο κατά ὄρισμένων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου γιά τίς ὑλιστικές τους ιδέες καί ἰδίως ἐναντίον τῶν τεκτόνων, κατά τῶν ὁποίων μάλιστα συνέγραψε καί δύο βιβλία.

Τό ἔτος 1867 ἐξέδωσε τόν «Λόγον», ἐφημερίδα ἀρχῶν θρησκευτικῶν, πολιτικῶν καί φιλοσοφικῶν, στίς στήλες τῆς ὁποίας, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀσκοῦσε κριτική, ἐλέγχοντας τήν κακία, ὅπου καί ἄν τήν συναντοῦσε.

Παράλληλα ἵδρυσε τή «Σχολή τοῦ Λόγου», στήν ὁποία ἐδίδασκε τήν ἡμέρα σέ νεαροῦς μαθητές κατά ἴδιον παιδαγωγικόν σύστημα, τήν δέ ἐσπέρα τοὺς ἐνήλικες. Συνέστησε συλλόγους μέ ἀξιολογήσιμὴν δράση καί διεξήγαγε ἐντονο ἀγῶνα κατά τῶν σιμωνιακῶν ἀρχιερέων.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν σάν συνέπεια νά ὑποστῇ διώξεις ἐνώπιον δικαστηρίων, νά

καταδικασθῇ σέ φυλάκισι καί νά παραμείνη στή φυλακή ἐπὶ ἐνάμισυ ἔτος.

Στή συνέχεια ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπέδειξε στήν Κυβέρνηση καί ἐπέτυχε τήν διάλυση τῆς Σχολῆς τοῦ Λόγου καί τόν Φεβρουάριο τοῦ 1879 κατεδίκασε τοὺς κληρικούς τῆς Σχολῆς σέ περιορισμό γιά πέντε ἕως δέκα ἔτη σέ διάφορες μονές τῆς χώρας.

Οἱ διώξεις αὐτές κατά τοῦ Μακράκη καί τῶν περὶ αὐτόν κληρικῶν ἐξήγειραν σέ πολλά μέρη πάνδημον ἀντίδραση, πού ἐκδηλώθηκε μέ πλῆθος ἀναφορῶν.

Μεταξύ τῶν διωχθέντων κληρικῶν συγκαταλέγεται καί ὁ μακαριστός πατήρ Εὐσέβιος Ματθόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐξωρίσθηκε κατ' ἀρχάς στή μονή Ἀγάθωνος στήν περιφέρεια τῆς Λαμίας, καί μετέπειτα στήν Παλαιοκαστρίτσα στήν Κέρκυρα.

Ἀναμφιβόλως ἡ παρουσία τοῦ Ἀποστόλου Μακράκη στήν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου ὑπῆρξε σημαντική.

Σέ ἐποχή, κατά τήν ὁποία οἱ ὑλιστικές θεωρίες, ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καί οἱ κομματικές μικρότητες κυριαρχοῦσαν στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο, ἐμφανίσθηκε αὐτὸς ὡς ἀναμορφωτῆς καί ἀπόστολος τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν, ἀνιδιοτελής, μέ ἰκανότητα λόγου καί γραφῆς, στήν διακονία τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ καί συνήργησε στὸν καταρτισμὸ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο ἐπὶ τελειότερων βάσεων καί μεθόδων νά γίνουν συνεχιστὲς τῆς δικῆς του ἐργασίας.

Βασίλειος Κ. Σταθάκης
Περιοδικό «Ἀκτῖνες», φ. Ἰουνίου 2007.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Στό θρόνο Του ὁ Ἀρχιερέας!

Λειτουργήσε τή σωτηρία μας ὁ Χριστός. Καθ' ὅλη τήν ἐπίγεια πορεία Του «πῆρε καιρό», γιά νά τελέσῃ τή μοναδική Του λειτουργία, ὅπως παίρνει «καιρόν» ὁ λειτουργός τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνάξεως, ἱερέας ἢ ἀρχιερέας (πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος). Συνηθίζουν μερικοί ἀρχιερεῖς καί ἱερεῖς νά φοροῦν μεγαλοπρεπή καί **πολυτελεῖ ἄμφια**, γιά νά λειτουργήσουν!

Ἄλλ' ὁ Ἀρχιερέας ὁ Ἕνας τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Χριστός, φόρεσε τή **στολή τῆς αἰσχύνῃς** καί ντύθηκε μορφή χωρίς «εἶδος καί κάλλος» (Ἦσ. νγ' 3), γιά νά προσφέρει τόν ἑαυτό Του στή λειτουργία τῆς σωτηρίας μας.

- Ἄν διαβάσαμε ὅλοι οἱ κληρικοί τήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή, θά ντρεπόμασταν, πού ἀσχολούμαστε μέ μεγαλεῖα ἐξωτερικά ἐν ὀνόματι τῆς πληγῆς, τῶν παθῶν καί τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός Ἀρχιερέας! Ἡ κεντρική ἔννοια στήν πρὸς Ἑβραίους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἀρχιερεύς ἐστὶ μόνος πιστός ὁ Υἱός, δυνάμενος τούτους, ὧν ἐστὶν ἀρχιερεύς, ἀπαλλάξαι τῶν ἀμαρτημάτων. Ἴνα οὖν προσενέγκῃ θυσίαν δυναμένην ἡμᾶς καθαρῖσαι, διὰ τοῦτο γέγονεν ἄνθρωπος» (Ε.Π.Ε. 24,326). Μετάφρασις: Ἀρχιερέας πιστός ἕνας μόνος εἶναι, ὁ Υἱός. Δυνατός ν' ἀπαλλάξῃ ἐκείνους, πού εἶναι δικός τους ἀρχιερέας, ἀπ' τ' ἀμαρτήματά τους. Γιά νά προσφέρει, λοιπόν, τή θυσία, πού μπορεί νά μᾶς καθαρῖσῃ, γι' αὐτό ἔγινε ἄνθρωπος.

- Τό **κάλλος** τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ **ἀγάπη** Του. Μέ τή σταυρική Του ἀγάπη ἔδειξε τή «**συμπάθειά**» Του στόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο.

—*Δέν μ' ἐνδιαφέρει -ἔλεγε πιστός χριστιανός- ἡ λαμπρότητα τῶν ἀμφίων τοῦ λειτουργοῦ. Μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἀγάπη του. Μπορεῖ νά μέ συμπαθήσῃ πού ἔπεσα; Μπορεῖ νά μοῦ προσφέρει τό Χριστό τῆς συμπάθειας;*

Λόγια, πού ἀποδίδουν τό «Οὐκ ἔχομεν ἀρχιερέα μή δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δέ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρίς ἀμαρτίας» (Ἑβρ. δ' 15). Τό δικό Του Πάθος, ἡ δική μας συμπάθεια. Ξέρει πλέον ἐκ πείρας νά συμπονημασί μας, νά μᾶς ἀναπαύῃ ἀπ' τούς πόνους καί τίς ἀμαρτίες.

Ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐκ ἔστιν ἀγνοῶν τά ἡμέτερα, ὡς πολλοί τῶν ἀρχιερέων, οἳ τοὺς ἐν θλίψεσιν οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' οὐδέ ὅ,τι ποτέ ἐστὶ θλίψις. Ἐπί γάρ τῶν ἀνθρώπων ἀδύνατον εἰδέναι τήν κάκωσιν τοῦ κακουμένου τόν μὴ πείραν λαβόντα καί διὰ τῶν αἰσθητῶν ἐλθόντα. Πάντα ὑπέστη ὁ ἀρχιερεύς ὁ ἡμέτερος. Διὰ γάρ τοῦτο πρῶτον ὑπέστη, καί τότε ἀνέβη, ἵνα δύνηται συμπαθεῖν» (Ε.Π.Ε. 24,380-382). Μετάφρασις: Δέν ἀγνοεῖ ὁ Χριστός τά δικά μας, ὅπως πολλοί ἄνθρωποι ἀρχιερεῖς, πού δέν γνωρίζουν αὐτούς, πού εἶναι σέ θλίψεις, ἀλλ' οὔτε ὅτι ὑπάρχει κάποτε θλίψις. Διότι στήν περίπτωσι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀδύνατο νά γνωρίζῃ κανεὶς τήν ταλαιπωρία αὐτοῦ πού ὑποφέρει, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δέν τήν δοκίμασε καί δέν τήν αἰσθάνθηκε. Τά πάντα ὑποφέρει ὁ δικός μας Ἀρχιερέας. Γι' αὐτό, λοιπόν, πρῶτα ὑπέφερε κι ὕστερα ἀνέβηκε στόν Οὐρανό, γιά νά μπορῇ νά δείχνῃ συμπάθεια.

Εἶδαμε στά δύο προηγούμενα μερικά ἀπ' τά ἄμφια τοῦ Ἀρχιερέως Χριστοῦ:

- Τό **πετραχήλι** Του: Τό **λέντιο** τῆς διακονίας.

- Τό **ἐγκόλιό** Του: Ἡ **ἄπειρη ἀγάπη** Του.
- Ἡ **πατερίτσα** Του: Τό **καλάμι** τῆς... παντοδυναμίας Του.
- Ὁ **σάκκος** Του: Ἡ **κόκκινη γλαμύδα**.
- Τό **ὠμόφορό** Του: «Ὁ **αἴρων** τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου».

Συνεχίζουμε:

● Ὁ ἱερέας ἢ ὁ ἀρχιερέας φοράει τά **ἐπιμάνικα** στά χέρια, προκειμένου νά προσεγγίση τό ἱερό θυσιαστήριο. Τά ἐπιμάνικα δένονται σφιχτά στά χέρια.

□ Τά χέρια τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως εἶναι ὄχι ἀπλῶς σφιχτά, ἀλλά ἄρρηκτα δεμένα πάνω στό Σταυρό. Ὁχι δεμένα! Καθλωμένα! **Καρφωμένα!** «*Ἦλοις προσηλώθη ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας*».

□ Ἐπιμάνικα γιά τό Χριστό εἶναι τά **καρφιά**, πού τρύπησαν τ' ἄχραντα χέρια Του. Ὁ λειτουργός, πρὶν νά προσεγγίση τήν πρόθεσι, γιά νά ἐτοιμάσῃ τά πρὸς ἁγισμόν τίμια Δῶρα, πλένει τά χέρια Του. Ἀλλ' ὅσο κι ἂν πλυθοῦν τά χέρια μέ νερό, ἢ συναίσθησις, ὅτι «*οὐδεὶς ἄξιος λειτουργεῖν*» θά τόν συνέχη. Τά χέρια ὅμως τοῦ Χριστοῦ, βουτηγμένα στό Αἶμα, **ραντίζουν** καί καθαρίζουν ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, πού μέ πίστι προσέρχονται στό ἅγιο Πάθος Του.

□ Τά καρφωμένα χέρια τοῦ Χριστοῦ ἀποκαθλώθηκαν ἀπ' τόν Ἰωσήφ καί τό Νικόδημο. Μά ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀρχιερέως Χριστοῦ ποτέ δέν ἀποκαθλώνεται. «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ;» (Ρωμ. ἡ' 35).

□ Καί θ' ἀποτελοῦν οἱ **τύποι τῶν ἡλῶν** τίς αἰώνιες ἀποδείξεις τῆς σταυρικῆς ἀγάπης καί τῆς λειτουργίας τῆς σωτηρίας μας.

● Στό **θρόνο** του ὁ ἀρχιερέας. Ἀπὸ κεῖ εὐλογεῖ καί κηρύττει.

Καί ὁ Χριστός ἔχει τό δικό Του θρόνο. Εἶναι ὁ **Σταυρός**. Ὁ πόνος ὁ ἐκούσιος εἶναι ὁ θρόνος τῆς χάριτος. «Προσερχώμεθα τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καί χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἐβρ. δ' 16).

□ Ὅταν δέν ὑπάρχη συναίσθησις τῆς μικρότητας ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, ὑπείσχεται ὁ **κομψασμός**.

—*Τί Χριστός! Τί ἐμεῖς!... Κάπου τό ἴδιο εἴμαστε!*

Ὁχι βέβαια γιατί ταυτίστηκε τό ἐγώ μας, τό θέλημά μας, ἡ ζωή μας, μέ τό Χριστό, κατά τό λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου (Γαλ. β' 20), ἀλλά γιατί τό χάρισμα τῆς ιερωσύνης μᾶς ἀναδεικνύει... ἰσότητους μέ τό Χριστό!

Κι ὁ κομψασμός αὐτός ἐπιστρατεύει τό γνωστό χωρίο τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου: Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι «*εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ*!» Εἶναι ἄλλωστε τό μόνο χωρίο ἀπ' τίς ἑπτὰ ἐπιστολές τοῦ ἀποστολικοῦ Πατρός, πού γνωρίζουν μερικοί ἀρχιερεῖς!

□ **Τόπος** τοῦ Ἀρχιερέως Χριστοῦ εἶναι ὁ **Σταυρός**. Ἄν ποθοῦμε τό Σταυρό, ἂν ζοῦμε τή σταυρωμένη ζωή, ἂν μετέχουμε στό Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἂν πορευώμαστε τό δρόμο τῆς ὀδύνης καί τῆς καταισχύνῃς ἀπ' τά φτυσίματα καί τά καρφιά τοῦ κόσμου, τότε αἰσθανώμαστε **κάπως** τή σημασία τοῦ «*τόπος Χριστοῦ*!» Σταυρός ματωμένος!

□ Φαντάζεστε τόν Κύριο νά ἐγκαταλείπη τό θρόνο τοῦ Σταυροῦ καί ν' ἀνεβαίη σέ ὑπερψωμένο ἀρχιερατικό θρόνο; Ἡ νᾶναι ὁ Χριστός ξαπλωμένος σέ μιά πολυθρόνα καί ν' ἀπολαμβάνῃ τά ἐγκόσμια καί τά... ἐγκώμια;

Στή γῆ ὑπάρχει ὁ **πόνος** καί ὁ **θρῆνος**. Στόν οὐρανό ὑπάρχει ὁ **θρόνος!**

(Ἔχουμε καί ἐκδηλώσεις καί ἐπευφημίες σέ μιά ἀρχιερατική λειτουργία. Τίς σχετικές «ἐπευφημίες» γιά τόν Ἀρχιερέα Χριστό θά δοῦμε στό ἐπόμενο)

Γιαρομία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πνευματικός νηπιασμός

Α' Κορ. ιδ' 18-21

Ἄλλο τί ξέρω, ἄλλο τί λέω (στ. 18)

Ἰκαν, φαίνεται, καύχημα ὠρισμένοι χριστιανοί τῆς Κορίνθου τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας. Ἐναγκάζεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος νά τούς πῆ, ὅτι αὐτό, πού καυχῶνται ἐκεῖνοι πώς ἔχουν, ὁ ἴδιος τό εἶχε σέ πολύ μεγαλύτερο βαθμό.

Μποροῦσε μέ τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας, νά βγῆ στήν ὁποιαδήποτε ἐκκλησιαστική σύναξι καί νά μιλάει σέ γλωσσες γνωστές καί ἄγνωστες. Δέν τό ἔκανε. Δέν χρειαζόταν νά τό κάνη. Ὅποιος ἔχει τή μεγαλύτερη καί ἀκαταμάχητη δύναμι, δέν εἶναι ἀνάγκη νά προσφεύγη στή μικρή καί ἀμφισβητήσιμη. Μεγαλύτερη δύναμις εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγάπη. Αὐτή τόν ὥπλιζε. Τόν φώτιζε. Τόν ἐνέπνεε στή σωστή κάθε φορά μέθοδο ἱεραποστολικῆς ἐργασίας.

Λέει, ὅτι εἶναι κάτοχος τοῦ μυστικοῦ τῆς γλωσσολαλίας (χαρίσματος), ἀλλά τό ἔχει θέσει ἐκούσια σέ παροπλισμό. *«Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν»* (στ. 18). Στήν ἀπλοελληνική: *«Εὐχαριστῶ τό Θεό μου, διότι μιλάω γλώσσες περισσότερες ἀπό ὅλους σας»*.

- Καυχήθηκαν οἱ Ἰουδαῖοι γιά τήν καταγωγή τους. Ἐναγκάζεται νά πῆ, ὅτι ἐκεῖνος θά μποροῦσε νά καυχᾶται περισσότερο ἀπό ὅλους γιά ἐπισημότερη καταγωγή.

- Καυχήθηκαν μερικοί, ὅτι εἶναι ζηλωτές τοῦ νόμου. Τούς ἀπαντᾷ, ὅτι ἐκεῖνος ἦταν «περισσότερως ζηλωτής τῶν πατρικῶν παραδόσεων» (Γαλ. α' 14).

- Καυχήθηκαν χριστιανοί, ὅτι εἶχαν τή «γνώσι», πώς τά εἰδωλόθυτα δέν ἦσαν μολυσμένα καί μποροῦσαν νά τρώνε κι ἀπ' αὐτά. Τούς ἀπαντᾷ, ὅτι ἐκεῖνος ἔχει βαθύτερη γνώσι καί σ' αὐτό τό θέμα.

- Καυχήθηκαν γιά τή γλωσσολαλία τους. Τούς ἀπαντᾷ: *«Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν»* (στ. 18).

Ὅλα τά χαρίσματα καί ὅλες τίς θρησκευτικές γνώσεις εἶχε ὁ Παῦλος στόν ὑψηλότερο βαθμό. Ἡ διαφορά μέ τούς ἄλλους ποιά εἶναι; Ὅλα αὐτά τά θυσιάσε γιά τήν ἀγάπη καί τό σταυρό, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔκαναν, καθένας, τό δικό του χάρισμα ἢ ἰδίωμα, σημαία, γιά νά ὑποσταλῆ ἡ σημαία τῆς ἀγάπης. Χαρακτηριστικά γράφει: «Εἴ τις δοκεῖ ἄλλος πεποιθέναι ἐν σαρκί, ἐγώ μᾶλλον. Περιτομή ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατά νόμον Φαρισαῖος, κατά ζήλον διώκων τήν Ἐκκλησίαν, κατά δικαιοσύνην τήν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος. Ἄλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἤγημαι διά τόν Χριστόν ζημίαν» (Φιλιπ. γ' 4-7).

- Τό νά ἔχης χάρισμα καί νά τό κρύβης ἀπό ραθυμία, εἶναι ἀδράνεια καί ἀχαριστία. Τό νά ἔχης χάρισμα καί νά τό κρύβης ἀπό τῆς παείνωσι καί ἀπό ἀγάπη γιά τούς ἄλλους, αὐτό εἶναι θυσία, σύνεσις, ἀλλά καί κένωσις.

Προτεραιότητα ἡ οἰκοδομή (στ. 19)

- Τό νά ἔχω δύο δυνατότητες καί νά ἐπιλέγω τήν πιό θεϊκή καί χριστομίμητη, αὐτό εἶναι συμφέρον γιά τήν Ἐκκλησία. Ὁ Παῦλος καί γλωσσολαλία εἶχε καί ἐρμηνεία γλωσσῶν μποροῦσε νά κάνη. Προτιμᾷ κάτι ἄλλο. Τό ἐπισημαίνει: *«Ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διά τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καί ἄλλους κατατηκῶ, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ»* (στ. 19). Στήν ἀπλοελληνική: *«Στήν ἐκκλησίᾳ προτιμῶ νά πῶ πέντε λόγια κατανοητά, γιά νά διδάξω καί ἄλλους, παρά μύρια λόγια μέ τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλίας (ἀκατανόητα)»*.

Ὅταν λέει ὁ Παῦλος «πέντε λόγια», δέν θέλει νά περιορίσῃ τό κήρυγμα σέ λίγα λόγια.

Ἄλλωστε ὁ ἴδιος, ὅταν χρειάζοταν, παρέτεινε τὸ λόγο «μέχρι μεσονυκτίου» (Πράξ. κ' 7). Δέν θέλει νά περιορίσῃ τὴν προσευχή σέ πέντε λεπτά. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος μιλάει γιά «ἀδιάλειπτον» προσευχή (Α' Θεσ. ε' 17). Ὅταν λέη, «*Ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καί ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσση*» (στ. 19), ἀναφέρεται ὄχι στό χρόνο τῆς προσευχῆς, ἀλλά στόν τρόπο τῆς προσευχῆς. Ὅχι στήν ποσότητα, ἀλλά στήν ποιότητα τῆς προσευχῆς καί τῆς ἐν γενεῖ λατρείας.

Τί εἶναι ἓνας τεράστιος ὄγκος ἀπό ἄχυρα ἐν συγκρίσει πρὸς ἓνα χρυσό νόμισμα, ἢ, τό σπουδαιότερο, ἐν συγκρίσει πρὸς ἓνα μαργαρίτη τῆς θείας Κοινωνίας;

Ὅλα ὅσα λέγονται στήν Ἐκκλησία μπορεῖ νά εἶναι πολλά καί λίγα.

- Εἶναι λίγα, ὅταν εἶναι ἐλκυστικά καί ὠφέλιμα.

- Εἶναι πολλά, ὅταν εἶναι ἀκατανόητα καί κουραστικά.

- Στήν ἐκκλησιαστική σύναξι δεσπάζει ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης, εἴτε ὡς λόγος, εἴτε ὡς προσευχή, εἴτε πρό παντός ὡς θεία Κοινωνία. Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ κατήκησις. Ὅταν λείψῃ ὁ κατηχητικός τρόπος τῆς λειτουργίας, ὁ κατηχητικός τρόπος τοῦ κηρύγματος, ὁ κατηχητικός τρόπος τοῦ ψαλίσματος, ὁ κατηχητικός τρόπος τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, τότε τά πάντα στήν Ἐκκλησία κατανοῦν ἢ τυπολατρεία ἢ φιλολογία ἢ θρησκευιο-λογία.

Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Καί ἐπὶ σωφροσύνη τις κενοδοξεῖ καί ἐπὶ μοικεῖα πάλιν ἄλλος, καί ἐπὶ δικαιοσύνη οὗτος, καί ἐπὶ ἀδικία ἕτερος, καί ἐπὶ τρυφῇ, καί ἐπὶ νησιείᾳ, καί ἐπὶ ἐπιεικείᾳ, καί ἐπὶ θρασύτητι, καί ἐπὶ πλούτῳ, καί ἐπὶ πενίᾳ. Καί γάρ ἔνιοι τῶν ἕξωθεν, παρόν λαβεῖν, διὰ τό θαυμάζεσθαι οὐκ ἐλάμβανον*» (Ε.Π.Ε.18α,470). Μετάφρασις: Καί γιά τὴν καθαρότητα μπορεῖ κάποιος νά υπερφανευεῖται, καί γιά τὴ μοικεῖα του ἄλλος, καί γιά τὴ δικαιοσύνη ἄλλος, καί γιά τὴν ἀδικία ἄλλος, καί γιά τὴν πολυφαγία ἄλλος καί γιά τὴ νησιεία, καί γιά τὴ μετριοφροσύνη, καί γιά τὴν αὐθάδεια, καί γιά τὸν πλοῦτο καί γιά τὴ φτώχεια. Διότι μερικοὶ ἀπό τοὺς εἰδωλολάτρες, ἐνῶ μπορούσαν νά λάβουν, δέν ἔλαβαν, γιά νά μὴ θαυμάζωνται.

- Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά πρέπει ν' ἀκουστῇ ἡ θεόπνευστη θέλησις τοῦ Παύλου γιά τὰ τελούμενα μέσα στό ναό, δηλαδή, τό «*Ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καί ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσση*» (στ. 19).

□ *Πρῶτον*, διότι ὄλοι σχεδόν μιᾶνε περιφρονητικά γιά τὴν κατήκησι.

□ *Δεύτερον*, διότι δέν ὑπάρχει πλέον τό ἄλλοτε αὐτονόητο. Δηλαδή, μέχρι πρὶν ἀπὸ μερικές δεκαετίες, ἡ κατήκησις ἄρχιζε στοιχειωδῶς ἀπ' τὴν οἰκογένεια, συνεχιζόταν στό σχολεῖο, ἐμπεδωνόταν στό ναό. Σήμερα καί τὰ λεγόμενα κατηχητικά βρῖσκονται σέ μαρasmus. Περιφρονήθηκαν ἀπὸ πολλοὺς παράγοντες. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς καί τὰ καταδίωξαν.

□ *Τρίτον*, στοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς «μύριοι λόγοι» ἀκούγονται. Λόγος κατηχήσεως δέν ἀκούγεται.

- Ἡ κατήκησις εἶναι ἔργο βάθους. Δυστυχῶς ἐπιζητεῖται τό ἔργο τῆς βιτρίνας. Ὁ ἐντυπωσιασμός δεσπάζει. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέτει μέ τὸν τρόπο του στό περιθώριο ἓνα χάρισμα, τὴ γλωσσολαλία, πού ἦταν ἀγιοπνευματικό, ἀλλά κατάντησε ἄσκοπο. Κι ὁ βασικός λόγος ἦταν ἡ κενοδοξία. Τί θά ἔλεγε σήμερα, ὅπου κυρίως ἡ κενοδοξία λατρεύεται, ἀκόμα καί μέ πράξεις θρησκευτικές, γιατί ὄχι, καί μέ ἀρετές.

Νήπια ὡς πρὸς τὴν κακία (στ. 20)

Τό νά χάσκουν οἱ χριστιανοὶ σέ μικρά, καί ν' ἀδιαφοροῦν γιά τὰ μεγάλα, θεωρεῖται ἀπ' τὸν ἀπόστολο Παῦλο πνευματικός νηπιασμός. Ἡ συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς: «*Ἀδελφοί, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλά τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δέ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε*» (στ. 20). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Ἀδελφοί! Νά μὴ γίνεστε παιδιὰ στό μυαλό. Ἀλλά νά γίνεστε παιδιὰ ὡς πρὸς τὴν κακία. Ὡς πρὸς δέ τό μυαλό νά εἴστε ἄντρες, ἄνθρωποι ὄριμοι.*».

- Τὰ παιδιὰ ὡς πρὸς τὴν ἀθωότητα καί τὴν ταπεινώσι, εἶναι πρότυπο. Τό πρότυπο γιά τὴν εἴσοδο στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὁ «*δι' ἡμᾶς νηπιάσας*», δείχνοντας τὰ παιδιὰ, πού τὰ ὠδηγοῦσαν κοντά Του, εἶπε: «*Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μὴ στραφῆτε καί γένησθε ὡς τὰ παιδιὰ, οὐ μὴ εἰσελθῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.*» Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς

τό παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ιν' 3-4).

Ἄλλὰ προκειμένου γιά κρίσι καί ἀξιολόγησι, δέν λαμβάνεται ὡς βάσις ἡ ἀνωριμότητα τῶν παιδιῶν. Γι' αὐτό λέει: «Ἄδελφοί, μή παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν, ἀλλά τῇ κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δέ φρεσί τέλειοι γίνεσθε» (στ. 20).

• Τά παιδιά ἀρκοῦνται σέ ψεύτικα παιχνίδια. Ἐντυπωσιάζονται ἀπό τά χρώματα. Δέν μποροῦν νά συζητήσουν σοβαρά γιά θέματα πνευματικά. Ζοῦν βεβαίως τήν ἀρετή ἐκ φύσεως, ἀλλά δέν γνωρίζουν τόν τρόπο τῆς ἀρετῆς, γιατί δέν ἔχουν ἀκόμα ἀντιμετωπίσει τούς πειρασμούς.

Πολλοί χριστιανοί νηπιάζουν στίς ἰδέες, στίς πνευματικές τους ἐπιλογές.

Κάτι τέτοιο συνέβαινε καί τότε. Ἐχασκαν μπροστά σέ γλωσσολαλοῦντα, πού ἐρχόταν σέ ἔκστασι καί μιλοῦσε ἀκαταλαβίστικα. Δέν ἐκτιμοῦσαν τόν κόπο, τήν ἀγάπη, τή θυσία, τούς ἀγῶνες γιά τόν εὐαγγελισμό τοῦ κόσμου.

• Τά παιδιά μένουν μ' ἀνοιχτό τό στόμα, ὅταν βλέπουν κάτι τό θαυμαστό. Καί τό θαῦμα τά ἐντυπωσιάζει, ἀλλά καί ἓνα φακίριστικο «*τρίκ*» τά ἐκπλήσσει. Τό ἴδιο καί πολλοί «*ρηχοί*» χριστιανοί. Τρέχουν μόλις διαδοθῆ κάποιο σημεῖο, χωρίς νά ἐξετάζουν τή σοβαρότητα ἢ τήν ἀναγκαιότητά του. Ὁ θαυμασμός τους κρατάει λίγες μέρες. Καί πρό παντός δέν τούς ὀδηγεῖ στή μετάνοια.

Δέν ὑπάρχουν σημεῖα, θαύματα, πού ὁ Θεός τά ἐνεργεῖ, γιά νά ἐλκύση τούς ἀνθρώπους στή μετάνοια;

Ἀσφαλῶς! Ἄλλ' ὅσοι ἐπιζητοῦν θαύματα, ἐνῶ τόσα θαύματα καθημερινά γίνονται, καί κλείνουν τά μάτια τους, ἢ ἐπιζητοῦν θαύματα γιά νά ἱκανοποιηθῆ ἡ περιέργειά τους, αὐτοί ὅσα θαύματα ἔκτακτα καί ἄν δοῦν, δέν ὀδηγοῦνται στό θαυμασμό τῆς πίστεως καί στό μεγάλο θαῦμα τῆς μεταμορφώσεώς τους, διά τῆς μετανοίας. Ἦδη ὁ εὐαγγελιστής τό ἔχει ἐπισημάνει γιά τά ἀναρίθμητα θαύματα, πού ἐνήργησε ὁ Κύριος: «Τοσαῦτα αὐτοῦ σημεῖα πεποικότητος ἔμπροσθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν» (Ἰωάν. ιβ' 37). Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Ἰκανόν ἦν αὐτούς ἐκπληῆσαι τό θαῦμα· εἰ δέ οὐκ ἐπέισθησαν, ἐκείνων τό ἔγκλημα. Καί τίνος ἔνεκεν αὐτό ἐποίησεν ὁ Θεός, εἰ μή ἔμελλον πείθεσθαι; Ἴνα τά αὐτοῦ πανταχοῦ φαίνηται ποιῶν*» (Ε. Π.Ε. 18α, 492). Μετάφρασις: Ἦταν

ἱκανό νά τούς ἐκπλήξῃ τό θαῦμα. Ἄν ὅμως δέν πείστηκαν, αὐτοί εἶναι ὑπεύθυνοι. Καί γιατί ἔκανε αὐτό ὁ Θεός, ἀφοῦ δέν ἐπρόκειτο νά πειστοῦν; Γιά νά φανῆ, ὅτι ὅσα πρέπει νά πράξῃ ὁ Θεός, τά πράττει παντοῦ.

• Ἀνώριμα παιδιά, λοιπόν, ὅσοι ἐπιζητοῦν χαρίσματα, γιά νά πιστεύσουν, ἢ γιά νά ἐπιδειχθοῦν.

Ἰνστιτούτο ξένων γλωσσῶν; (στ. 21)

• Ἄν τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ, πού γίνονταν μέ διαφάνεια καί μέ ἀγάπη καί μέ φανερό τήν ὠφέλεια, δέν ἔπειθαν τούς προκατειλημμένους νά ὁμολογήσουν τό Χριστό καί νά μετανοήσουν, γιατί θά τούς ἔπειθαν σημεῖα μέ κάποια μυστικοπάθεια καί χωρίς ξεκάθαρο σκοπό, ὅπως ἦταν ἡ γλωσσολαλία; Καί ἄλλοτε ὁ Θεός χρησιμοποίησε αὐτό τόν τρόπο, ἀλλ' ὁ λαός δέν μετεστράφη. Τό ἐπισημαίνει ὁ Παῦλος, θυμίζοντας λόγο τοῦ προφήτη Ἡσαΐα (κν' 11-12): «*Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις καί ἐν χεῖλεσι ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καί οὐδ' οὕτως εἰσακούσονται μου, λέγει Κύριος*» (στ. 21). Στήν ἀπλοελληνική: «*Στήν Παλαιά Διαθήκη εἶναι γραμμένο: Μ' ἀνθρώπους, πού μιᾶνε ξένες γλώσσες καί μέ χεῖλη ξένα θά μιλήσω στό λαό αὐτό, μά οὔτε ἔτσι θά μέ ἀκούσουν, λέει ὁ Κύριος*».

Ἄν ἐπρόκειτο οἱ ἄνθρωποι νά πιστεύσουν ἀκούγοντας ξένες γλώσσες, θά ἄνοιγε ὁ Θεός σέ κάθε τόπο Ἰνστιτούτο ξένων γλωσσῶν, θά ἔστειλε ἀγγέλους νά μιᾶνε σ' ὅλες τίς γλώσσες, ἀβίαστα καί τέλεια, καί θά τελείωνε τό θέμα!

—Μά, ἔκανε κάτι παρόμοιο, θά πῆτε. Στήν Πεντηκοστή «*ἤρξαντο οἱ ἀπόστολοι λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι*» (Πράξ. β' 4).

Τίς γλώσσες, πού μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαλοῦσαν οἱ Ἀπόστολοι, τίς χρησιμοποίησε ὁ Θεός ὄχι γιά τήν πίστι, ἀλλά γιά τήν ἀγάπη! Δηλαδή, δέν πίστεψαν οἱ χιλιάδες Ἑβραῖοι καί ξένοι τήν ἡμέρα ἐκείνη, διότι ἄκουσαν ξενογλωσσίες, ἀλλά διότι ἄκουσαν τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, στή δική τους γλώσσα φυσικά. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μοιράστηκε στούς ἀνθρώπους μέ τίς «διαμεριζόμενες» γλώσσες.

Δ.Γ.Α.

Ἐκείνοι ἐκείνοι

Πρότυπο ἀληθινῆς ὀμορφιάς

Πολλοί κυνηγᾶνε τὴν ψεύτικη ὀμορφιά. Ἡ Παναγία, πού τὴν Κοίμησὶ τῆς γιορτάζουμε τὸν Δεκαπενταύγουστο, προβάλλει πρότυπο ἀληθινοῦ κάλλους, ὀμορφιάς, πού δέν μαραίνεται.

- Εἶναι δυνατόν νά φανταστοῦμε τὴν Παναγία νά ἐξωραϊζεται, νά στολίζεται, νά βάζη χρυσᾶ κοσμήματα πάνω τῆς ἢ καί νά... ξεγυμνῶνεται τό καλοκαίρι;

- Εἶναι σεμνή ἢ Κόρη τῆς Ναζαρέτ. Εἶναι τό φυσικό λουλούδι τῆς χάριτος. Ἡ τεχνητὴ ἐπέμβασις καταστρέφει τὴ φυσικὴ ὀμορφιά. Ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας ἦταν στολισμένη μέ τὴν ταπείνωσι. Τό σῶμα τῆς μέ τὴν ἀγνότητα καί τὴ σεμνότητα.

Ἄν οἱ χριστιανές γυναῖκες τὴν μιμηθοῦν, θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ «μεγαλεῖα» τῆς ψευτιάς. Θ' ἀποκτήσουν ἀξία πνευματικῆς ὠραιότητος. Ὅταν ὑπάρχη πνευματικό κάλλος, αὐτό ἀντανακλᾷ καί στό πρόσωπο ἐξωτερικά.

Ἡ κοσμικὴ γυναῖκα σκέπτεται:

—Ἄν δέν στολιστῶ, πῶς θά μέ προσέξουν; Ποῖός θά μέ κοιτάξῃ;

Δυστυχῶς καί παντρεμένες γυναῖκες, πού ἔχουν, ὑποτίθεται, συζύγους, ἐπιδιώκουν τὴν προσοχὴ καί ἄλλων, κάποτε καί πολύ προκλητικά.

—Ποῖός θά μέ κοιτάξῃ;

Ἐκεῖνος, πού θαύμασε τό πνευματικό καί παρθενικό κάλλος τῆς Μαρίας.

- Ἀσφαλῶς κι ἄλλες γυναῖκες ζοῦσαν τὴν ἐποχὴ τῆς στή Ναζαρέτ καί στή γύρω περιοχῇ. Λίγο πιό πέρα, στὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπῆρχαν σπουδαῖες κατὰ κόσμον γυναῖκες, ἀρχόντισσες καί βασιλίσσες. Σέ καμμιά ὅμως δέν ἐστίαστηκε ἡ προσοχὴ τοῦ Θεοῦ. Κανένα ἄλλο πρόσωπο δέν προσείλκυσε τὴν προσοχὴ τοῦ Θεοῦ. Μόνο ἡ Παρθένος Μαρία.

- Τί κι ἂν σέ προσέχουν οἱ ἄνθρωποι, κάποτε καί πονηρά καί αἰσχρά; Ἄν δέν σέ προσέξῃ ὁ Θεός, καμμιά ἀξία δέν ἔχει ἢ σημασία πού σοῦ δίνει ὁ κόσμος.

- Οἱ προβολεῖς τοῦ κόσμου κάποτε σβήνουν. Ἀπ' τὴ σκηνὴ τοῦ θαυμασμοῦ μπαίνει στὰ παρασκήνια τοῦ μαρτυροῦ. Τό πρόβλημα εἶναι πῶς θά ἐλκύσῃς τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ.

100 χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησί του

Ἰεκίνητος ἦταν κάποτε. Ἀκίνητος σήμερα. Φυσιολογικό τό δεύτερο. Ὑπερφυσικό τό πρῶτο. Εἶναι φυσιολογικό, ἓνα πρόσωπο, πού ξεπέρασε τὰ ἑκατὸ (100) χρόνια, νά βρίσκεται σέ ἀκίνησια. Οὔτε τό σῶμα του μπορεῖ νά κινηθῇ, οὔτε οἱ πνευματικὲς καί νοητικὲς του λειτουργίες νά βρίσκωνται ἐν δράσει. Ἦταν ὅμως θαῦμα ἢ κίνησις αὐτοῦ τοῦ προσώπου, τότε, πού οἱ σωματικὲς του δυνάμεις, μὰ πρό παντός οἱ καταπληκτικὲς του νοη-

ἸΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

info@ioannsvaptistis.gr

Ἐπιτελεστικὸς Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίᾳ συνδρομῆ:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγὲς καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

τικές και πνευματικές ικανότητες ήταν σε πλήρη δραστηριότητα.

● Πρόκειται για τό σεβάσμιο πρόσωπο του πρ. Μητροπολίτου Φλωρίνης πατρός **Αύγουστίνου Καντιώτη**. Είναι ο γεροντότερος τῶν ἐπισκόπων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἄλλά και ὁ σεβασμιώτερος τῶν συγχρόνων κληρικῶν.

Γεννημένος στίς Λεῦκες τῆς Πάρου τό 1907, ἀξιῶθηκε νά ἔχη τέτοια διαδρομή στό χῶρο και στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, πού θυμίζει μεγάλους προφήτες, ἀποστολικές και πατερικές μορφές.

● Ἡ μορφή του πατρός Αὐγουστίνου ὄχι ἀπλῶς κίνησε μυριάδες ψυχές και τίς ὄθησε στή μετάνοια και τή σωτηρία, ἀλλά και **ταρακούνησε** τοπικά και πανελλαδικά ἀμαρτωλά κατεστημένα.

□ Τάραξε τά λιμνάζοντα ὕδατα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδιαφορίας ἢ πλαδαρότητας.

□ Συγκλόνησε ἀναρίθμητα πλήθη, ἀνάβοντας στήν καρδιά τους τόν πόθο για μία ἀγία κοινωνία και μία ζωντανή Ἐκκλησία.

□ Συνήρπαζε μέ τό ριζοσπαστικό του λόγο και ἔπειθε για τόν ἀγῶνα **«ὑπέρ τῆς ἀληθείας»**.

□ Κατηγίαζε τό σκανδαλῶδες κακό, ὅπου κι ἄν τῶβρισκε, κι ὅσο ὑψηλή κάλυψι κι ἄν εἶχε.

● Ἐκκλησιαστικό κίνημα, μ' ὄλη τή σημασία τῆς λέξεως, εἶχε νά δῆ ὁ τόπος μας ἀπ' τήν ἐποχή του **ἀγίου Κοσμᾶ του Αἰτωλοῦ** και του **Ἀποστόλου Μακράκη**.

Πνευματικές προσπάθειες ἔγιναν και γίνονται. Πολλές και μέ θαυμαστά ἐποικοδομητικά ἀποτελέσματα. **Προφητικό κίνημα**, πού νά σείη ἐξουσίες και προκλητικές ἀσέβειες και ἀνομίες, κατά τόν εἴκοστό αἰῶνα, ἔχουμε μόνο αὐτό του πατρός Αὐγουστίνου.

● Ἡ ἀσκητικότητα τῆς ζωῆς του, τό ἀπαράμιλλο θάρρος του, ἡ θεολογική του κατάρτισις, ἡ ἀποφασιστικότητά του, ἡ δυναμική του λόγου του, ἡ ἐλκυστικότητα του προφητικοῦ του προσώπου, εἶναι μερικά ἀπ' τά στοιχεῖα, πού

λειτούργησαν ὀρμητικά για τίς χειμαρρώδεις κινήσεις του. **Σεισμική** ὄντως δόνησις ἢ παρουσία του.

Ἄλλοτε ἦταν ἀεικίνητος!

ς ἱεροκήρυκας σε πολλές πόλεις και ιδίως στήν Ἀθήνα, ἀλλά και ὡς ἐπίσκοπος στή Φλώρινα, ὁ πατήρ Αὐγουστίνος ἄφησε ἴχνη, πού τά κύματα του χρόνου δέν θά ἐξαλείψουν.

□ Ἐνας ὁ θερμουργός ἱεροκήρυκας: Ὁ Αὐγουστίνος Καντιώτης!

□ Ἐνας ὁ Φλωρίνης: Ὁ ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος!

● Δέν ὑποτιμῶνται μ' ὅσα ἐδῶ σημειῶνουμε ἄλλοι σπουδαῖοι ἱεροκήρυκες και σεβάσμιοι ἐπίσκοποι. Ἄλλά πῶς νά τό κάνουμε; Ὁ Χρυσόστομος ἓνας ἦταν. Και ὁ Καντιώτης ἓνας ἦταν.

● Τό γιατί ὁ Κύριος τόν διατηρεῖ ἀκόμα στή γῆ και δέν ἔχει καλέσει τόν **πιστό Του δοῦλο** και ἐργάτη για τό **μισθό του οὐρανοῦ**, ἀνήκει στά ἀνεξιχνίαστα.

Τό ἀπαράδεκτο εἶναι, νά ἐμφανίζον ὠρισμένοι (ἀπό ὑπερβάλλουσα ἴσως ἀγάπη στόν π. Αὐγουστίνου) τόν σήμερα **ἀκίνητο** ὡς... κινούμενο ἱεραποστολικά!

Δέν εἶναι τιμητικό για τό σεβάσμιο γῆρας του νά δημοσιεύουν στό ἄλλοτε δικό του ζωντανό ἐντυπο ὀλόκληρες σελίδες μέ τόν τίτλο **«Ἀπό τήν κίνησι του γέροντος ἐπισκόπου Αὐγουστίνου»!** Ὅλοι ὅσοι τόν ἀγαποῦν και τόν θαυμάζουν, ξέρουν, ὅτι εἶναι ἀκίνητος πλέον.

□ Σεβάσμιο, ἀλλά ἀκίνητος.

□ Σοφός ἄλλοτε, ἀλλά μή δυνάμενος πλέον νά λαλήση. Ἄς τόν ἀφήσουμε ὡς μία ἀκόμα **«σιωπῶσαν παραίνεσιν»!**

● Δέν συγκινεῖ ὁ γιορτασμός τῶν 100 του χρόνων, οὔτε ἡ δημοσίευσις ἐκατοντάδων φωτογραφιῶν ἑνός **παρηκμακῶτος ἥρωος!**

Πάντα θά συγκινοῦν και θά συγκλονίζουν οἱ **ἀγῶνες** του κατά τό παρελθόν και τά **γραπτά** του. **«Ὁμιλεῖ δια τῶν βίβλων»**, ὅπως σημειώνεται για τό Μέγα Βασίλειο.

Τόνοι συσκευές!

Κατανάλωσις ἀγαθῶν ἢ καταστροφή ψυχῶν; Ἡ καὶ τὰ δύο; Τό ἰδανικό τῶν νεοελλήνων εἶναι ν' ἀποκτήσουν, εἰ δυνατόν, ὅλες τίς **ἠλεκτρικές** καὶ **ἠλεκτρονικές** συσκευές στήν τελευταία τους ἐξέλιξι.

□ Ἀλλοίμονο, ἄν βγῆ νέου τύπου ψυγείο καὶ δέν πετάξουμε τό παλιό, γιά νά τό προμηθευτοῦμε ἀμέσως!

□ Ἀλλοίμονο, ἄν βγῆ νέου τύπου τηλεόρασις καὶ δέν σπεύσουμε νά τήν ἀγοράσουμε, πετώντας στά σκουπίδια τήν παλιά!

□ Ἀλλοίμονο, ἄν κυκλοφορήσῃ πιό ἐξελιγμένο πρόγραμμα ὑπολογιστῆ καὶ δέν τό ἀναζητήσουμε ἀμέσως, μαζί μέ τόν καινούργιο ἐκτυπωτή!

□ Ἀλλοίμονο, ἄν δοῦμε στά χέρια τοῦ φίλου μας πιό μοντέρνο κινητό καὶ δέν τό χουμε ἀποκτήσει μέσα σέ λίγες ὥρες!

● Ποῦ βρίσκουν τά χρήματα οἱ νεόελληνες γιά τήν ὑπερκατανάλωσι τῶν συσκευῶν, πού στίς πλεῖστες περιπτώσεις ἢ ἀντικατάστασις τους δέν καλύπτει καθημερινές πραγματικές «χρεῖες» (ἀνάγκες);

● Ποῦ βρίσκουν τά **χρήματα**;

Οἱ μικρότεροι; Ἡ εἶναι καλά τό «πορτοφόλι τοῦ μπαμπᾶ»!

Οἱ μεγαλύτεροι; Γίνονται αἰχμάλωτοι στά τραπεζικά δάνεια!

Λοιπόν, θέλετε νά πληροφορηθῆτε μερικά «νούμερα», πού ὄντως ἀποδεικνύουν πόσο ἀνεγκέφαλα νούμερα εἴμαστε;

Κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα πετιοῦνται στά σκουπίδια:

- 600.000 ψυγεῖα.
- 400.000 ὑπολογιστές.
- 300.000 τηλεοράσεις.
- 100.000 κινητά.

30.000 παλιατζῆδες ψάχνουν καὶ τὰ μαζεύουν, ἀλλά δέν τὰ παραδίνουν γιά ἀνακύκλωσι. Τά πουλᾶνε σέ μάντρες γιά παλιοσίδερα!

Βέβαια γιά τούς κρατικούς καὶ δημοτικούς παράγοντες τό πρόβλημα δέν εἶναι ἡ ὑπερκατανάλωσις, μ' ὅλες τίς τρα-

γικές γιά τήν ψυχὴ συνέπειες, ἀλλ' εἶναι ἡ... **ἀνακύκλωσις** τῶν συσκευῶν! Πιθανόν λόγοι οἰκολογικοί νά δικαιολογοῦν τό... στόχο τους αὐτό, πού συνοψίζεται στό ν' ἀνακυκλώνονται 44.000 τόνοι ἀπ' τούς 170.000 τόνους τῶν παραπάνω συσκευῶν, πού πετιοῦνται ἐτησίως.

Πόσες οἱ ἁμαρτίες;

Κανείς δέν σκέπτεται πόσα **ἁμαρτήματα** κρύβει κάθε ἠλεκτρική καὶ ἠλεκτρονική συσκευή, πού πετιέται. Δέν λέμε, φυσικά, πὼς ἡ **χρήσις** συγχρόνων συσκευῶν ἀπαγορεύεται. Ἄλλ' ὅσο τελειότερη ἢ συσκευή, τόσο κι εὐκολώτερη ἢ διὰ τῆς συσκευῆς ἁμαρτία.

● Κανείς δέν σκέπτεται, ὅτι ἡ μανία ἀντικαταστάσεως τῶν συσκευῶν ἀπ' τίς περισσότερο σύγχρονες μπορεῖ νά ἐμπίπτῃ στή βουλιμία τῆς **πλεονεξίας**.

Δέν νομίζουμε, ὅτι μόνο γιά τὰ χρήματα ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Παύλου: «Οἱ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμόν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλάς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς» (Α' Τιμ. στ' 9).

Τί πειρασμός τό κινητό!

Τί πειρασμός ἡ τηλεόρασις!

Τί πειρασμός τό διαδίκτυο!

● Στά σκουπίδια, λοιπόν, πετιοῦνται τὰ ἐν πολλοῖς ἐργαλεῖα τῆς φθορᾶς καὶ διαφθορᾶς. Τά ἁμαρτήματά μας, πού διαπράξαμε καὶ μ' αὐτά τὰ ἐργαλεῖα, πότε θά τὰ πετάξουμε;

Πότε θά τὰ ἀποθέσουμε στήν ἀνακύκλωσι, πού λέγεται **μετάνοια**;

Ἀπαίσιες πρωτιές!

Πρῶτοι στόν ἥρωισμό! Πρῶτοι στό φιλότιμο! Πρῶτοι στή φιλοπατρία! Πρῶτοι στή φιλοξενία! Νά μερικές πρωτιές, πού κάποτε εἴχαμε ὡς Ἕλληνες ἢ διεκδικούσαμε. Τώρα; Πᾶμε μπροστά, καὶ μέ μεγάλη διαφορά ἀπὸ τόν δεύτερο, σέ ἐπαίσχυντες ἢ γελοῖες «ικανότητες»!

Ἐδῶ καὶ μερικά χρόνια κατέχουμε τὰ ρεκόρ:

- Στήν παιδική παχυσαρκία.
- Στήν κατανάλωσι τσιγαρών.
- Στή βλασφημία τῶν θείων.

Σέ τελευταία ἔρευνα γιά τή διαφθορά ανάμεσα στά 27 κράτη τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης, προέκυψαν κι ἄλλες πρωτιές:

- Πρῶτοι στή δωροδοκία, στό «λάδω-μα»! Τό 13,5% τῶν ἐρωτηθέντων ἀπάντησαν, ὅτι ἔχουν δώσει «φακελλάκι», προκειμένου νά ἐξυπηρετηθοῦν ἀπό δημόσιους λειτουργούς. Στό ἀμέσως ἐπόμενο κράτος, τήν Οὐγγαρία, μόλις τό 4,5% τῶν ἐρωτηθέντων ἔχουν δωροδοκήσει.

Καί φυσικά εἶναι στόν τόπο μας τό ποσοστό τῶν δωροδοκούντων πολύ ὑψηλότερο. Δέν θέλουν (ἢ φοβοῦνται) οἱ πολλοί νά καταγγείλουν τό **φακελλάκι** στό γιατρό, πού εν ψυχρῶ ἀπαιτεῖ «*ἐδῶ καί τώρα*», ἢ τό **φακελλάκι** στόν ἐφοριακό, ἢ τό «**δωράκι**» στόν ὑπάλληλο τῆς πολεοδομίας, ἢ τόν «**καφέ**» στόν εἰδικό, γιά νά βγῆ γρηγορότερα ἢ σύνταξις.

Τά γρηγορόσημα, τά ιατρόσημα, γιατί ὄχι καί τά... τυχερόσημα ὀργιάζουν στόν τόπο τοῦ ἄλλοτε τίμιου ἰδρῶτα!

- Πρῶτοι στήν εἰδικότητα τοῦ «**πορτοφολᾶ**». Τά θύματα κλοπῆς φτάνουν στήν Ἑλλάδα τό 4,20%, ὅταν ὁ μέσος εὐρωπαϊκός ὅρος εἶναι 2%. Στίς **ληστεῖες** δέ ἐρχόμαστε τρίτοι. Μᾶς ξεπερνοῦν ἀκόμα ἡ Ἰρλανδία καί ἡ Ἑσθονία!

Δέκα εὐρῶ ἢ ἐπίσια συνδρομῆ

■ Ἡ ἐξόφλησις γίνεται:

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** καί στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστής**», **Ἑθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἄγιο Δημήτριο).**

- Λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.**

- Οἱ τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

- Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440.**

- Πρῶτοι ἢ δεύτεροι στήν καταναλωτική ἀπάτη. Τό 24% τῶν ἐρωτηθέντων ἐξαπατήθηκαν ὡς καταναλωτές.

- Πρῶτοι ἐρχόμαστε καί στίς ἐκτρώσεις. Αὐτό βέβαια δέν σημειώνεται στίς στατιστικές τῆς Ε.Ε.. Πιό πολύ τούς ἐνδιαφέρει τό πορτοφόλι ἢ τό ποδήλατο ἢ τό αὐτοκίνητο, παρά ἡ ἀξία τῆς ζωῆς τοῦ **παιδιοῦ!**

Πρόδος στή διαφθορά!

Ἡ Ἑλλάδα προοδεύει, χωρίς τά παιδιά της νά... δουλεύουν! Ἐργάζονται οἱ **ἄλλοδαποί**. Τεμπελιάζουν οἱ ντόπιοι, κυρίως τῆς νέας ἡλικίας. Στά ἐργοτάξια καί στίς οἰκοδομές βλέπεις ἄλλοδαπούς (μπράβο τους, πού δουλεύουν!). Στίς καφετέριες, στά καφενεῖα καί στά **νυκτερινά κέντρα** συνωστισμός ἀπό... Ἕλληνες!

Δυό κυρίως σχολεῖα παράγουν τήν ποικίλη διαφθορά. Ἡ **τεμπελιά** καί ἡ **ἀσυνειδησία!**

- Ἡ διαφθορά εἶναι **καρκίνος μεταστατικός**. Ἐχει κάνει μεταστάσεις σ' ὅλα τά μέρη καί τά μέλη τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ.

Ποῖός θά φυλάξῃ ποιόν;

Νόμοι γιά τήν πάταξι τῆς διαφθορᾶς βγαίνουν «**σωρηδόν**». Καί λοιπόν;

- Ποῖός θά τούς ἐφαρμόσῃ;

- Ποῖός θά **ὀριοθετήσῃ** τή διαφθορά;

- Διαφθορά εἶναι μόνο ὅ,τι ἀναφαίρεται στήν παραοικονομία καί στά ἐμφανῆ ἐγκλήματα; Τό νά κλέβῃς εἶναι διαφθορά. Τό ν' ἀσχημονῆς δημόσια, ἐν ὀνόματι μάλιστα τῆς... τέχνης, δέν εἶναι διαφθορά;

- Διαφθορά εἶναι μόνο ἡ **παραοικονομία**; Ἡ **ἀλλοίωσις** τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας δέν εἶναι διαφθορά; Ἡ **ἐξώθησις** στή διεστραμμένη καί παρά φύσιν ζωῆ δέν εἶναι διαφθορά; Ἡ προσβολή τῆς **ἀγνότητος** δέν εἶναι διαφθορά;

Χωρίς Χριστό καί Εὐαγγέλιο ὄλοι οἱ πονηροί θά προκόπτουν «ἐπί τό χεῖρον» (Β' Τιμ. β' 16).